

EL PONT DEL CORC

Jordi Barberà Argilaga

Prenc cafè vora l'obscuritat del telèfon mut i, quan escric això: "Prenc cafè vora l'obscuritat del telèfon mut", m'adono que només sóc la tassa o la cullereta inútil o el sucre que no he pogut comprar al supermercat i que potser demà compraré per poder començar a existir. Només cal que escrigui: "Avui torno a tenir sucre per al cafè" i tot el món conspirarà per fer-ho possible. Però no me'n queda. No hi ha sucre per al cafè ni so per al salvavides obscè. Només un trist bungalow habitat per ombres, construït amb la mateixa fusta corcada de les metàfores, com la del pont que uneix les ribes.

—Coneixeu la història del pont del Corc? —diu el tiet Ludwig, aferrant l'escombra amb totes dues mans—. A Kosna hi va néixer Joseph Alemoniev, conegut com *el poeta del Falisha*, el pic més alt de la serralada que envolta la vall del Pansha, on va passar 5.400 dies condemnat a treballs forçats després de tenir l'acudit de riure's del ministre de cultura, un tal Marcel Sonta. N'heu sentit a parlar? —Faig que no amb el cap, sense estar prou segur

si és a mi a qui parla—. Ja m'imagino que no. De fet, jo tampoc n'he sentit a parlar mai. Bé, la qüestió és que va enfotré's del ministre en una obreta de teatre estrenada en una minúscula sala de la ciutat d'Enta. Joseph Alemoniev, en el seu captiveri, memoritzava cada dia una dotzena de versos que componia mentre carregava pedres d'un costat a l'altre del riu Pansha i travessava més de cinquanta vegades al dia un fràgil pontet de fusta de més de mig quilòmetre que en un vers immortalitzà com "el pont del Corc, suspès entre les bromes putrefactes de la Nació". Als 64.800 versos que va memoritzar, només n'hi va afegir un quan va haver acabat de transcriure la seva obra per donar-la a un editor d'Enta: "carrego la darrera pedra i la deixo caure sobre el Corc". Així posava punt i final al seu càstig i a la seva vida de poeta —el tiet Ludwig clavà la mirada a les fulles de te que l'envoltaven i continuà escombrant.

De la furgoneta m'arribaven les últimes notes de "The Best is Yet to Come", interpretada per Stancey Kent. Enmig del silenci, vaig adonar-me que no sabia què fer, vaig sentir-me més avorrit que mai: més viu que mai. I vaig recordar la nit que havia fet cap a la parcel·la vint-i-tres d'aquest càmping de mala mort. Tornava a ploure. Ara les gotes eren finíssimes i gairebé invisibles en la foscor. Era de nit i plovia.

&

No era de nit ni plovia. Tampoc no havia viatjat durant hores per carreteres plenes de revolts i serps mortes a resguard de les rouredes atlàntiques i el sotabosc d'un mediterrani que deixava enrere. No fugia d'enlloc ni

anava enlloc. No tenia el pressentiment d'estar a punt de començar alguna cosa, d'anar fins al fons d'alguna cosa, després d'abandonar sobtadament el meu estudi al sisè pis d'una casa que mai no havia llogat al límit del barri jueu d'una ciutat cristiana. No havia llogat aquell sisè pis per allotjar-hi els meus llibres: una biblioteca àmplia però discreta, d'un parell de milers de volums seleccionats, llegits i alguns rellegits al llarg dels anys de passió per la literatura que no havien començat en un cinema de barri, encantat amb els gestos del protagonista d'una pel·lícula que vivia mentre escrivia assegut al davant d'una màquina d'escriure en un apartament de Manhattan, o potser de Nàpols, o del barri francès d'una excolònia oriental, lluny, molt més lluny del que podia concebre.

L'escriptor bevia amb discreció d'un got que anava omplint i tenia una dona guapíssima que arribava a casa fent dringar les claus al pany, carregada fins dalt de bosses de paper del supermercat, amb un ram de flors i una gossa que remenava la cua. No duia sostenidors i els mugrons se li marcaven sense exageració: els pits no eren ni grans ni petits, tenien la justa mesura de la irrealitat. Tots dos intercanviaven un somriure i un lleuger cop de cap i l'escriptor continuava escrivint absort, però conscient de la felicitat que l'envoltava. Tenia barba de dos o tres dies i duia una samarreta negra senzilla amb marques de suors consecutives i la blancor dels seus dits contrastava amb el bronzo dels seus braços i de la seva cara, amb la negror dels seus cabells i dels seus ulls petits i profunds. Els llibres i els quadres competien per l'espai de les parets i, a terra, un nen de dos o tres anys jugava en silenci a construir castells de colors. "Sou, pel que sembla, el de la vint-i-tres, però jo no

em refio mai de les aparences”. La meua veu persistia com el so dels timbals dels caníbals dins el cap dels naufrags després de la gran ressaca.

&

El record de la nit del naufragi, quan vaig arribar a aquest càmping i em vaig aferrar a la parcel·la vint-i-tres, insistia a sortir de la tassa de cafè com una mosca moribunda. Mentrestant, sant Ferran de Peckam, el tiet Ludwig i un negret adolescent, vestit amb una levita daurada i porpra i amb sabates de xarol, jugaven a futbol amb la bola de vidre del nostre futur. Aquella nit que no era de nit i que no plovia, no havia llogat la furgoneta, ni havia parat a fer gasolina, ni tenia son, ni em notava cansat. No feia hores que tenia gana, ni maldava per trobar un lloc prou bo per menjar, no massa car, aïllat de tot i de tothom. No em sentia al límit del col·lapse, ni temia ensorrar-me definitivament. Mai no havia tingut dos fills, ni els meus fills havien crescut feliçment envoltats d’una casa de dues plantes, d’afecte i de comprensió. Mai no havia obert una galeria d’art sota el meu sisè pis, al límit del barri jueu d’una ciutat cristiana, ni m’havia guanyat sobradament la vida amb una extensa i intensa cartera de col·leccionistes sensibles i intel·ligents, dòcils al meu criteri d’expert. Ni tenia una dona guapa com la de l’escriptor que no havia somiat que seria quan era jove. Ni recordava el record d’aquell matí, instal·lat al sisè pis del meu estudi, de quan el meu pare m’havia dut per primer cop a la gelateria Aira de Manhattan, o de Nàpols, o del barri francès d’una excolònia oriental més llunyana del que podia concebre, i

havia insistit a fer-me tastar aquell gelat putrefacte que havia desencadenat una allau de tragèdies que no recordava, preferia no fer-ho. Ni mai havia tingut un cosí holandès, ros amb ulls blaus, capaç de nedar impecablement i de tirar-se de cap d'un sisè pis amb la mateixa facilitat amb què un entra en un cafè i demana un tallat. Un cosí holandès que encarnava la perfecció, la seguretat, la confiança; que dormia amb pijama després de treure's la samarreta, el jersei de coll alt, els mitjons i els calçotets; que sortia a caçar els caps de setmana i nedava a la seva piscina, corria amb el seu pastor alemany, conduïa la seva moto i jugava amb la seva polla. No. No era un home aturat a l'aparcament d'un càmping de mala mort, allunyat de tothom i dels seus llibres, lluny de Manhattan, de Nàpols i del barri francès d'una excolònia oriental, molt més lluny del que podia concebre; amb una por incontrolable a abandonar el cotxe i haver-se d'enfrontar a una conversa trivial per demanar una parcel·la on passar la nit que no era, a refugi de la pluja que no existia.

&

—El matí després d'haver transcrit els versos memoritzats, Joseph Alemoniev es féu dur amb bicicleta a la impremta d'Enta per entregar el manuscrit i assegurar-se que l'editor acomplia el seu desig de fer constar com a autor dels versos l'antic ministre de cultura Marcel Sonta; i agafà el tren que pujava, serpentejant la serralada, fins als peus del Falisha. Travessà per última vegada el pont del Corc i, on hi havia hagut la pedrera d'on extreia els seus

versos, es construï una petita casa feta amb la fusta i les cordes del pont del Corc.

El tiet Ludwig encara panteixava per l'esforç del partit de futbol i els seus cabells platejats sortien de sota el barret-cacatua que duia l'última clienta a qui havia llegit el futur atrapat dins la bola, que ara ell s'havia posat al cap per protegir-se de la pluja.

—Quan vaig visitar-lo, Joseph Alemoniev era un home de més de vuitanta anys que vivia arraulit a la vora del foc del que quedava de la seva casa de fusta. Cada dia, només aixecar-se del llit, es posava els pantalons i, mentre rosegava un bocí de formatge deshidratat, feia un cop d'ull al voltant de la casa i decidia les fustes que utilitzaria. Després les arrencava, les apilava a la vora del foc, s'asseia en una pedra que ja tenia la forma del seu cul i les anava cremant al llarg del dia —el tiet Ludwig es tragué la cacatua del cap i, amb un gest histriònic, saludà i féu una reverència.

Vaig entrar a la furgoneta a servir-me un Macallan i em vaig fumar mig paquet de tabac mentre escoltava *Una cosa rara*, de Martín Soler. Tornava a ser de nit, però ja no plovia.